

18 Ιουλίου, 1990

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΩΝ (1) ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ ΚΑΙ (2) ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ, ΑΝΗΛΙΚΟΥ, ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΗΣ ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΗΣ ΑΥΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ/Η ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ CERTIORARI,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 8.2.1982 ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 5/81 ΤΟΥ ΠΑΝΙΚΟΥ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ, ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΥΙΟΘΕΤΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΑΙΤΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΙΟ ΠΑΝΩ ΠΑΝΙΚΟ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ (Αρ.2).

(Αίτηση Αρ. 37/90).

Προνομακά Διατάγματα — Certiorari — Πότε μπορεί να εκδοθεί — Υπέρβαση ή έλλειψη δικαιοδοσίας, νομική πλάνη έκδηλη στα πρακτικά, προκατάληψη/συμφέρον αυτών, που λαμβάνουν την απόφαση και λήψη αποφάσεως με δόλο ή ψευδορκία.

5 *Προνομακά Διατάγματα — Certiorari — Χρησιμοποιείται έστω και αν υπάρχει άλλη εξ ίσου αποτελεσματική θεραπεία.*

10 *Υιοθεσία — Ο Περί Υιοθεσίας Νόμος, Κεφ.274, άρθρα 4(1)(α), και 28 — Προϋποθέσεις εκδόσεως — Μεταξύ άλλων, η ηλικία υιοθετούντος πρέπει να υπερβαίνει ηλικίαν υιοθετούμενου κατά 18 τουλάχιστον έτη — Εν απουσία ειδικών περιστάσεων άρρεν δεν μπορεί μόνος να υιοθετήσει θήλυ.*

15 *Υιοθεσία — Διάταγμα — Φύση — Είναι in rem, γιατί επηρεάζει την νομική κατάσταση (status) προσώπου — Μόνον τα άμεσα επηρεαζόμενα πρόσωπα μπορούν να προσβάλουν διάταγμα υιοθεσίας, είτε με Certiorari είτε με Έφεση.*

20 *Υιοθεσία — Certiorari — Νομική πλάνη έκδηλη στα πρακτικά — Διαφορά ηλικίας υιοθετούντος από υιοθετηθέντες μικρότερη των 18 ετών (Ο Περί Υιοθεσίας Νόμος, Κεφ.274, άρθρο 4(1)(α)) — Κατά πόσο το Ανώτατο Δικαστήριο διατηρεί διακριτικήν ευχέρειαν να αρνηθεί την έκδοση διατάγματος Certiorari — Καταφατική ή απάντηση στο ερώτημα.*

Μετά τον θάνατο του φυσικού πατέρα των Αιτητών, η μητέρα τους ενυμφεύθη εκ νέου και ο νέος σύζυγός της υιοθέτησε τους Αιτητές. Το σχετικό διάταγμα Υιοθεσίας εκδόθηκε στις 8.2.82. Ο υι-

οθετήσας εγεννήθη στις 27.4.56, ενώ οι Υιοθετηθέντες στις 2.3.70 και 12.6.73. Έτσι από τα ίδια τα πρακτικά του Δικαστηρίου ήταν έκδηλο ότι ο Υιοθετήσας δεν είχε ηλικία μεγαλύτερη κατά 18 έτη της ηλικίας των Αιτητών. Μετά την διά διαζυγίου κατά το έτος 1989 λύση του γάμου της μητέρας των Αιτητών με τον Υιοθετήσαντα τους Αιτητές καταχωρήθηκε η παρούσα Αίτηση για έκδοση Προνομοιακού Διατάγματος Certiorari προς ακύρωση του διατάγματος Υιοθεσίας.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο, εφαρμόζοντας τις νομικές αρχές, που φαίνονται στα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα, απεδέχθη την Αίτηση και εξέδωσε το αιτηθέν διάταγμα, ακυρώνοντας την ανωτέρω υιοθεσίαν.

10

Έκδοση Διατάγματος Certiorari. Ουδεμία Διαταγή για έξοδα

Αναφερόμενες υποθέσεις:

15

R. v. Northumberland Compensation Appeal Tribunal, ex Parte Shaw [1952] 1 K.B. 338.

Γενικός Εισαγγελέας v. Παναγιώτη Χρίστου, 1962 Α.Α.Δ. 129.

Χριστοφής και άλλοι v. Ιακωβίδου (1986) 1 Α.Α.Δ. 236, 246.

Γενικός Εισαγγελέας και άλλος v. Σαββίδη (1979) 1 Α.Α.Δ. 323 σελ. 325.

20

Νικολαΐδης v. Γερολεμή (1984) 1 Α.Α.Δ. 742.

Re Skinner (an infant), Skinner v. Carter [1948] 1 All E.R. 917.

Re F (infants) [1977] 2 All E.R. 777.

R. v. Preston Supplementary Benefits Appeal Tribunal ex p. Moore [1975] 2 All E.R. 807.

25

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Μετά από άδεια που δόθηκε από το Δικαστήριο, καταχωρήθηκε η παρούσα αίτηση, με την οποία οι αιτητές ζητούν την έκδοση Προνομοιακού Διατάγματος Σερτιοράρι που να διατάζει την προσαγωγή από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας στο Ανώτατο Δικαστήριο, του φακέλου της Αίτησης Υιοθεσίας αρ. 5/81 του Πανίκου Κυριακίδη από την Πλατανιστάσα και την ακύρωση και/ή παραμερισμό του Διατάγματος Υιοθεσίας που εκδόθηκε στις 8.2.82.

30

35

Οι αιτητές Χριστίνα Κυριακίδη και Κυριάκος Κυριακίδης, που είναι ανήλικος και καταχώρησε την παρούσα αίτηση διά της μητέρας και πλησιέστερης συγγενούς και φίλης του Βασιλικής Κυριακίδη, είναι οι υιοθετηθέντες.

- 5 Ο υιοθετείσας πατέρας δεν εμφανίστηκε στην παρούσα διαδικασία, παρόλο που η αίτηση επιδόθηκε σε αυτόν προσωπικά. Υπό τις περιστάσεις και λόγω της φύσεως της αίτησης, η κα. Γ. Φράγκου, δικηγόρος της Δημοκρατίας, παρουσιάστηκε στην παρούσα διαδικασία ως *amicus curiae*.
- 10

- Το ένταλμα της φύσεως Σερτιοράρι, που έχει προέλευση την Αγγλία και το οποίο υιοθετήσαμε μαζί με τα άλλα προνομιακά εντάλματα, εκδίδεται αποκλειστικά από το Ανώτατο Δικαστήριο (Βλ. Άρθρο 155.4 του Συντάγματος και Άρθρα 3 και 9 του Περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλοι Διατάξεις) Νόμου του 1969) και απευθύνεται, μεταξύ άλλων, στα κατώτερα Δικαστήρια, όπως είναι τα Επαρχιακά Δικαστήρια (Βλ. Άρθρο 152.1 του Συντάγματος και Νόμο 14/60), για το σκοπό εποπτικού ελέγχου και στην αναγκαία περίπτωση την ακύρωση των αποφάσεών τους.
- 15
- 20

- Στην Αγγλία αρχικά επιστεύετο πως το ένταλμα Σερτιοράρι περιορίζετο σε περιπτώσεις υπέρβασης ή έλλειψης δικαιοδοσίας και παράβασης κανόνων φυσικής δικαιοσύνης, αλλά το 1952 το Αγγλικό Εφετείο, στην υπόθεση *R. v. Northumberland Compensation Appeal Tribunal, ex parte Shaw* [1952] 1 K.B. 338, αποφάσισε ότι το ένταλμα αυτό εκδίδεται και στις περιπτώσεις όπου διαπιστώνεται από τα πρακτικά του κατώτερου Δικαστηρίου νομική πλάνη (*error on the face of the record*).
- 25
- 30

- Η υπόθεση *R. v. Northumberland* (ανωτέρω) υιοθετήθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στην υπόθεση *Γενικός Εισαγγελέας ν. Παναγιώτη Χρίστου*, 1962 Α.Α.Δ. 129 και το ένταλμα Σερτιοράρι εκδίδεται στην Κύπρο από το Ανώτατο Δικαστήριο, για τους ίδιους λόγους που εκδίδεται από το Ανώτατο Δικαστήριο της Αγγλίας. Επίσης, στην πιο
- 35

πάνω υπόθεση αναφέρονται και οι ακόλουθοι λόγοι για τους οποίους εκδίδεται το ένταλμα Σερτιοράρι στην Κύπρο, οι οποίοι περιλαμβάνουν, εκτός από την υπέρβαση ή έλλειψη δικαιοδοσίας, ή νομική πλάνη, που είναι έκδηλη στα πρακτικά του Δικαστηρίου και προκατάληψη ή συμφέρο από τα πρόσωπα που λαμβάνουν την απόφαση και λήψη της απόφασης με δόλο ή ψευδορκία. (Βλ. επίσης, Χριστοφής και άλλοι ν. Ιακωβίδου (1986) 1 Α.Α.Δ. 236, 246). 5

Δεν υπάρχει κανόνας σχετικά με το Σερτιοράρι, όπως υπάρχει με το Mandamus, πως δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί παρά μόνο στην περίπτωση που δεν υπάρχει άλλη εξ ίσου αποτελεσματική θεραπεία. Αν υπάρχουν οι αναγκαίες προϋποθέσεις για την έκδοσή του, το Σερτιοράρι μπορεί να χρησιμοποιηθεί, έστω και αν ο αιτητής έχει και το δικαίωμα έφεσης. (Βλ. Γενικός Εισαγγελέας και άλλος ν. Σαββίδης (1979) 1 Α.Α.Δ. 323, σελ. 325). 10 15

Οι φυσικοί γονείς των αιτητών είναι ο Γεώργιος Παπασολομώντος και η Βασιλική Καραλίττα. Τα δυο παιδιά τους τα απέκτησαν κατά τη διάρκεια του γάμου τους. Η αιτήτρια 1, Χριστίνα, γεννήθηκε στις 2.3.1970 και ο αιτητής 2, Κυριάκος, στις 12.6.73. 20

Ο φυσικός πατέρας των αιτητών απέθανε στις 21.7.74 και η μητέρα τους παντρεύτηκε τον Πανίκο Κυριακίδη από την Πλατανιστάσα στις 15.4.80. 25

Στις 9.5.81 και σαν αποτέλεσμα της πιο πάνω αναφερόμενης αίτησης υιοθεσίας, ο Πανίκος Κυριακίδης, που ήταν τότε 25 χρονών αφού γεννήθηκε στις 27.4.56, υιοθέτησε τους αιτητές και το σχετικό Διάταγμα Υιοθεσίας εκδόθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας στις 8.2.82. Ο Πανίκος Κυριακίδης ήταν ο μόνος υιοθετήσας και όχι και η μητέρα των ανηλίκων που ήταν τότε σύζυγός του. 30

Ο γάμος του υιοθετησάντος πατέρα με τη φυσική μητέρα των υιοθετηθέντων διαλύθηκε με διαζύγιο που έκδοσε 35

εις βάρος του το Εκκλησιαστικό Δικαστήριο Λευκωσίας
την 1.12.89.

Σύμφωνα με τον περί Υιοθεσίας Τέκνων Νόμο, Κεφ.
274, άρθρο 4(1)(α):

5 "4(1) An adoption order shall not be made in respect
of an infant unless the applicant or, in the case of a joint
application, one of the applicants:-

(a) has attained the age of twenty-five and is at least
eighteen years older than the infant;"

10 Επίσης σύμφωνα με το άρθρο 4(2) του πιο πάνω
Νόμου:

15 "4(2) An adoption order shall not be made in respect
of an infant who is a female in favour of a sole applicant
who is a male, unless the Court is satisfied that there are
special circumstances which justify as an exceptional
measure the making of an adoption order."

Τέλος το άρθρο 28 του ιδίου Νόμου αναφέρει τα ακό-
λουθα:

20 "28. No adoption shall be valid and have any effect
unless made in accordance with the provisions of this
Law."

25 Κατά τον ουσιώδη χρόνο ο υιοθετήσας πατέρας, που
ήταν ο μοναδικός αιτητής, ήταν μεγαλύτερος κατά 14 χρό-
νια από την αιτήτρια 1 και κατά 17 χρόνια από τον αιτητή
2 και όχι κατά 18 χρόνια μεγαλύτερος και από τους δύο
αιτητές, όπως προνοεί ο Νόμος.

30 Είναι εισήγηση του ευπαιδευτου δικηγόρου των αιτη-
τών πως οι πιο πάνω αναφερθείσες πρόνοιες του Νόμου,
Κεφ. 274, είναι επιτακτικές και δεδομένου ότι η διαφορά
ηλικίας του υιοθετήσαντος πατέρα και των ανηλίκων
είναι μικρότερη των 18 χρόνων, το Διάταγμα Υιοθεσίας

είναι παράνομο, το Δικαστήριο ενήργησε καθ' υπέρβαση εξουσίας και άνευ δικαιοδοσίας και συνεπώς το διάταγμα θα πρέπει να ακυρωθεί. Επίσης επικαλείται και δεύτερο λόγο ακύρωσης, για τους ίδιους λόγους, επειδή το Δικαστήριο εξέδωσε το Διάταγμα Υιοθεσίας σχετικά με την αιτήτρια 1 που είναι θήλυ, χωρίς να εξετάσει, δεδομένου ότι ο υιοθετήσας πατέρας είναι άρρενας, αν υπήρχαν ειδικές περιστάσεις που να δικαιολογούν σαν εξαιρετικό μέτρο την έκδοση του διατάγματος σύμφωνα με το άρθρο 4(2) του Νόμου.

5

10

Αναπτύσσοντας την επιχειρηματολογία του πάνω στα τόσο ενδιαφέροντα θέματα που εγείρονται στην παρούσα υπόθεση, ο ευπαιδευτος δικηγόρος των αιτητών αναφέρθηκε σε αριθμό αυθεντιών, δικών μας και ξένων, που αφορούν, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα των αιτητών να εγείρουν την παρούσα διαδικασία και τον τρόπο ακύρωσης του Διατάγματος Υιοθεσίας.

15

Η δικηγόρος της Δημοκρατίας συμφώνησε πως το υπό κρίση διάταγμα αποτελεί περίπτωση νομικής πλάνης που θα δικαιολογούσε την έκδοση διατάγματος Σερτιοράρι.

20

Το Διάταγμα Υιοθεσίας επηρεάζει τη νομική κατάσταση ενός προσώπου και προσομοιάζει με απόφαση in Rem. Συνεπώς δεσμεύει όχι μόνο τα άμεσα ενδιαφερόμενα μέρη, αλλά και όλο τον κόσμο. Το αποτέλεσμα του Διατάγματος Υιοθεσίας είναι σοβαρό και θεμελιώδες και αποστερεί τους φυσικούς γονείς από τα δικαιώματά τους πάνω στο παιδί τους και δημιουργεί για το παιδί νομικά δικαιώματα έναντι των υιοθετούντων γονέων ως εάν αυτοί να είναι οι φυσικοί του γονείς. Επίσης επηρεάζει τα κληρονομικά του δικαιώματα και όταν η υιοθεσία συμπληρωθεί, το παιδί θεωρείται ότι είναι παιδί των υιοθετούντων γονέων και τα κληρονομικά του δικαιώματα είναι τα ίδια όπως εκείνα των φυσικών παιδιών των υιοθετούντων.

25

30

Όσον αφορά την εισήγηση του δικηγόρου των αιτητών πως οι αιτητές σαν άμεσα επηρεαζόμενα πρόσωπα μπορούν να εγείρουν την παρούσα διαδικασία, σχετική είναι η

35

υπόθεση *Νικολαΐδης ν. Γερολεμή* (1984) 1 Α.Α.Δ. 742, όπου στις σελ. 749 και 750 αναφέρονται τα ακόλουθα:

5 "..... An adoption order is a species of a judgment in rem and as such binding not only on the parties immediately connected therewith, but the world at large. The significance of this appreciation of the effect of an adoption order is that no one is thereafter allowed to question the effect of the order. An estoppel arises in relation to strangers to the proceedings as well. The matter is deemed judicially settled and to employ the pertinent legal terminology the matter is regarded as *res* 10 *judicata* not only between parties to the adoption order but as among strangers as well. Judicial orders settling status may be set up at any time without pleading them. As Phipson explains, the importance attached in law to judgments defining the status of a person, is but a reflection of the policy of the law in matters of personal status necessary in the interest of social tranquility.

20 Lord Greene, M.R. hinted in *Re Skinner* (*supra*) that the review of an adoption order could be undertaken only within the context of the adoption proceedings themselves or possibly by *certiorari*. The clear message is that the validity of an adoption order cannot be reviewed incidentally in any other proceedings. This approach is 25 wholly consistent with the rule of *res judicata* operating in cases of judgments in rem. The decision is binding on each and everyone, the matter cannot be reopened and be made the subject of fresh litigation.

30 Further we agree with the trial Court that even in the context of the adoption proceedings an adoption order could only be reviewed at the instance of a party with a direct interest thereto such as the adopted child, the natural parents and adoptive parents. No other party can rank as an aggrieved party and be heard to question the adoption order. In this respect we are wholly in agreement with dicta to that effect in *Re F (infants)* 35 (*supra*)."

Επίσης στην υπόθεση *R. v. Northumberland* (ανωτέρω), ο Δικαστής Denning ανέφερε τα ακόλουθα στις σελ. 127 και 128:

"..... No one has ever doubted that the Court of King' Bench can intervene to prevent a statutory tribunal from exceeding the jurisdiction which Parliament has conferred on it, but it is quite another thing to say that the King's Bench can intervene when a tribunal makes a mistake of law. A tribunal may often decide a point of law wrongly while keeping well within its jurisdiction. If it does so, can the King's Bench intervene? There is a formidable argument against any intervention on the part of the King's Bench at all. The statutory tribunals, like the one in question here, are often made the judges both of fact and law, with no appeal to the High Court. If, then, the King' s Bench should interfere when a tribunal makes a mistake of law, the King's Bench may well be said to be exceeding its own jurisdiction. It would be usurping to itself an appellate jurisdiction which has not been given to it. The answer to this argument, however, is that the Court of King' s Bench has an inherent jurisdiction to control all inferior tribunals, not in an appellate capacity, but in a supervisory capacity. This control extends not only to seeing that the inferior tribunals keep within their jurisdiction, but also to seeing that they observe the law. The control is exercised by means of a power to quash any determination by the tribunal which, on the face of it, offends against the law. The King' s Bench does not substitute its own views for those of the tribunal, as a court of appeal would do. It leaves it to the tribunal to hear the case again, and in a proper case may command it to do so. When the King' s Bench exercises its control over tribunals in this way, it is not usurping a jurisdiction which does not belong to it. It is only exercising a jurisdiction which it has always had.

.....

Of recent years the scope of certiorari seems to have

5 been somewhat forgotten. It has been supposed to be confined to the correction of excess of jurisdiction, and not to extend to the correction of errors of law, and several learned judges have said as much. But the Lord Chief Justice has, in the present case, restored certiorari to its rightful position and shown that it can be used to correct errors of law which appear on the face of the record, even though they do not go to jurisdiction."

10 Με βάση την πιο πάνω νομολογία, δίνεται το μήνυμα πως τα μόνα πρόσωπα που μπορούν να προσβάλουν την εγκυρότητα του Διατάγματος Υιοθεσίας είναι τα άμεσα επηρεαζόμενα πρόσωπα και κανένας άλλος. Τούτο μπορεί να επιτευχθεί στην κατάλληλη περίπτωση, είτε με διάταγμα Σερτιοράρι, είτε με έφεση, αφού προηγουμένως δοθεί
15 άδεια για την καταχώρησή της εκπρόθεσμα. Το Διάταγμα Υιοθεσίας είναι έγκυρο και δεσμευτικό μέχρι την ακύρωσή του.

20 Στην παρούσα υπόθεση οι αιτητές που είναι οι υιοθετηθέντες, είναι άμεσα επηρεαζόμενα πρόσωπα και συνεπώς νομιμοποιούνται να καταχωρήσουν την παρούσα αίτηση. Επομένως παραμένει να αποφασισθεί κατά πόσο δικαιολογείται η έκδοση του αιτούμενου διατάγματος.

25 Πριν όμως προχωρήσω σ' αυτό το θέμα θα ασχοληθώ με την εισήγηση του ευπαιδευτού δικηγόρου των αιτητών, πως εν όψει των απαγορευτικών διατάξεων του άρθρου 4, σε συνδυασμό με τις πρόνοιες του άρθρου 28 του Κεφ. 274, το Διάταγμα Υιοθεσίας είναι εξ υπαρχής άκυρο και το Δικαστήριο δεν έχει διακριτική ευχέρεια, αλλά είναι υποχρεωμένο να το ακυρώσει ή ακόμα πως η ακύρωση πι-
30 θανό να μην είναι αναγκαία.

Διαφωνώ με την εισήγησή αυτή του δικηγόρου των αιτητών.

35 Στην υπόθεση *Νικολαΐδης ν. Γερολεμή* (ανωτέρω) αναφέρθηκαν τα ακόλουθα σχετικά με την ερμηνεία των προνοιών του άρθρου 28 στις σελ. 748 και 749:

"The appellant largely rested his case on section 28 of Cap 274, the provisions of which we quote below:

'No adoption shall be valid and have any effect unless made in accordance with the provisions of the law.'

He construed the above provisions of the law as 5
empowering any Court at any future date to inquire into
the validity of the order and that it was open to a Court
other than that issuing the order to inquire into the
existence of the prerequisites for the making of the
adoption order. With respect we disagree with the inter- 10
pretation of section 28 favoured by counsel for the
appellant. To our comprehension what section 28
purported to accomplish was to lay down that only
adoption orders made by a competent Court under Cap.
274 could be heeded in law. The legislator did not aim, by 15
the enactment of section 28, to throw an adoption order
made by a competent Court, as in this case, in the
melting pot of future litigation."

Επίσης στις υποθέσεις *Re Skinner (an infant), Skinner*
v. Carter [1948] 1 All E.R. 917 και *Re F (infants)* [1977] 2 20
All E.R. 777, εκφράστηκαν απόψεις πως το Δικαστήριο
δεν είναι υποχρεωμένο να ακυρώσει ένα Διάταγμα Υιοθε-
σίας, αλλά απεναντίας, έχει διακριτική ευχέρεια να αρνη-
θεί την ακύρωση αν το συμφέρον της δικαιοσύνης το υπα-
γορεύει. Αυτή την προσέγγιση την υιοθετώ. 25

Παρά το γεγονός πως στην υπόθεση *Re F (infants)*
(ανωτέρω) εκφράστηκε η άποψη πως η παράβαση των
προϋποθέσεων για την έκδοση του Διατάγματος Υιοθε-
σίας αποτελεί λανθασμένο εύρημα γεγονότων, εντούτοις 30
ευρίσκω ότι είναι ορθό να προσεγγίσω την παρούσα υπό-
θεση με βάση τις αρχές που τέθηκαν στην απόφαση στην
R. v. Northumberland (ανωτέρω), όπως αναφέρθηκαν πιο
πάνω.

Επίσης ως προς το τι αποτελεί 'πρακτικό του Δικαστη-
ρίου' και τι είναι 'νομική πλάνη', σχετική είναι η υπόθεση 35
R. v. Preston Supplementary Benefits Appeal Tribunal ex p.

Moore [1975] 2 All E.R. 807, όπου στη σελ. 810 ο Λόρδος Denning M.R. αναφέρει:

5 "The two cases before us arise out of applications for an order of certiorari. They are brought, under the established power of the High Court to supervise inferior tribunals. The High Court can quash any decision of an inferior tribunal for error of law which appears on the face of the record. The 'record' is generously interpreted so as to cover all the documents in the case. An 'error of law' is also interpreted generously so as to include a wrong interpretation of an Act or a wrong application of it to the facts of the case."

Εξετάζοντας το σχετικό Διάταγμα Υιοθεσίας και το υλικό του σχετικού φακέλλου της αίτησης υιοθεσίας, που αποτελεί το 'πρακτικό του Δικαστηρίου', είναι κατάδηλο πως το Δικαστήριο που εξέδωσε το Διάταγμα Υιοθεσίας δεν ακολούθησε τις πρόνοιες του άρθρου 4 του Περί Υιοθεσίας Τέκνων Νόμου Κεφ. 274, όπως ακριβώς ισχυρίζονται οι αιτητές. Αυτή η παράλειψη συνιστά λανθασμένη εφαρμογή του Νόμου σε σχέση με τα γεγονότα και αποτελεί έκδηλη νομική πλάνη που διαπιστώνεται από τα πρακτικά της υπόθεσης. Εν όψει αυτής της κατάληξης - και λαμβάνοντας υπόψη τα γεγονότα της υπόθεσης όπως αναφέρονται πιο πάνω, δεν βλέπω λόγο γιατί να μη διατάξω την ακύρωση του Διατάγματος υιοθεσίας όσον αφορά και τους δύο αιτητές. Επιπρόσθετα, κάτω από τις ειδικές συνθήκες της παρούσας υπόθεσης και ιδιαίτερα λόγω του διαζυγίου της φυσικής μητέρας των αιτητών με τον υιοθετησαντα πατέρα, έχω τη γνώμη, πως η ακύρωση είναι προς το συμφέρον όχι μόνο των επηρεαζομένων μερών, αλλά και της δικαιοσύνης, υπό το πρίσμα των κοινωνικών αντιλήψεων περί οικογένειας που επικρατούν στον τόπο μας.

Κατά συνέπεια και για τους πιο πάνω λόγους, διατάσσω την ακύρωση του Διατάγματος Υιοθεσίας ημερ. 8.2.82.

Επίδικο διάταγμα ακυρώνεται.